

T.B.M.M.
İYİ PARTİ
GRUP BAŞKANLIĞI

Tarih : 21.4.2026
Sayı : 665

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Şanlıurfa'nın Siverek ilçesinde Ahmet Koyuncu Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde 14 Nisan 2026 tarihinde ve Kahramanmaraş'ın Onikişubat ilçesinde Ayser Çalık Ortaokulu'nda 15 Nisan 2026 tarihinde meydana gelen okul saldırıları başta olmak üzere, son dönemde eğitim kurumlarında artış gösteren silahlı ve bıçaklı şiddet olaylarının nedenlerinin, güvenlik zafiyetlerinin, eğitim sistemine ilişkin yapısal sorunların, silah erişiminin ve gençlere yönelik psikososyal risk faktörlerinin tüm boyutlarıyla araştırılması, konunun tüm boyutlarıyla ele alınacak olduğu müstakil bir kanun teklifi süreci ile yasama mercii aracılığıyla neticelendirilmesine yönelik gerekli çalışmaların yapılması amacıyla; Anayasa'nın 98'inci maddesi ile İçtüzük'ün 104 ve 105'inci maddeleri uyarınca bir Meclis Araştırma Komisyonu kurulmasını arz ve teklif ederiz.

Turhan ÇÖMEZ
Balıkesir Milletvekili
İYİ Parti Grup Başkanvekili

Uğur POYRAZ
Antalya Milletvekili
İYİ Parti Grup Başkanvekili

GEREKÇE

Son yıllarda ülkemizde eğitim kurumlarında meydana gelen şiddet olaylarında belirgin bir artış gözlemlenmektedir. Okulların güvenli ortam olma niteliği giderek zayıflamakta ve okullar öğrenciler, öğretmenler ve eğitim çalışanları açısından ciddi güvenlik risklerinin bulunduğu yerler haline gelmektedirler. Bu durum, yalnızca bireysel vakalarla açıklanamayacak ölçüde yaygınlaşmış ve yapısal bir sorun haline gelmiştir.

14 Nisan 2026 tarihinde Şanlıurfa'nın Siverek ilçesinde bulunan Ahmet Koyuncu Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde, eski bir öğrenci tarafından gerçekleştirilen silahlı saldırı sonucunda çok sayıda öğrenci, öğretmen ve personel yaralanmıştır. Saldırmanın olay öncesinde sosyal medya üzerinden tehdit içerikli paylaşımlarda bulunması, olayın planlı bir eylem olduğunu göstermektedir. Olay sonrasında bazı kamu görevlilerinin görevden uzaklaştırılması, okul güvenliği ve idari sorumluluklar açısından ciddi zafiyetlerin bulunduğu işaret etmektedir.

Bu olayın hemen ertesi gününde, 15 Nisan 2026 tarihinde Kahramanmaraş'ın Onikişubat ilçesinde yer alan Ayser Çalık Ortaokulu'nda gerçekleşen saldırı ise çok daha ağır sonuçlar doğurmuştur. Okulun öğrencilerinden biri olan failin ateşli silahlarla gerçekleştirdiği saldırı sonucunda çok sayıda öğrenci ve bir öğretmen hayatını kaybetmiş, birçok kişi yaralanmıştır.

Olay öncesinde okulun fiziki ve yapısal güvenlik zafiyetlerinin veliler tarafından fark edildiği; bu kapsamda Okul Aile Birliği aracılığıyla okul yönetimine başvuruda bulunularak güvenlik önlemlerinin artırılması, özellikle okula bir güvenlik görevlisi tahsis edilmesi yönünde talepler iletildiği bilinmektedir. Ancak okul yönetimi, bütçe yetersizliği gerekçesiyle bu talebi karşılamamış; bunun üzerine Okul Aile Birliği'nin kendi imkanlarıyla güvenlik görevlisi temin etme yönündeki girişimi de mevzuata aykırılık gerekçesiyle reddedilmiştir.

Saldırmanın birden fazla ateşli silahla okula girebilmiş olması, güvenlik önlemlerinin yetersizliğini ve çocuk yaşta silaha erişimin denetimi konusundaki eksiklikleri açık biçimde ortaya koymaktadır.

Son dönemde yaşanan benzer vakalar, okullarda şiddetin süreklilik kazandığını göstermektedir. Nitekim İstanbul'da Fatma Nur Çelik'in ders sırasında bıçaklanarak öldürülmesi ve İbrahim Oktugan'ın eski bir öğrenci tarafından silahla hedef alınması gibi vakalar, sorunun farklı boyutlarını gözler önüne sermektedir. Devlet okullarında öğretmenlerin ve öğrencilerin can güvenliğini doğrudan hedef alan ve yaşanan münferit olaylar olarak değerlendirilip üzerinde durulmayan bu hadiseler, son yaşanan olaylara giden yolda olayı

gerçekleştirenlere cesaret vermiştir. Okulların güvenliğindeki zafiyetler bu olaylar yaşandıktan sonra dahi ele alınmamış ve bakanlık devletin en temel görevlerinden olan öğrencinin güvenliğini sağlayacak tedbirleri almamıştır.

Bu gelişmeler, eğitim ortamlarında yaşanan şiddetin yalnızca bireysel davranışlarla açıklanamayacağını; daha geniş bir sosyal, ekonomik ve kurumsal çerçevede ele alınması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Okullarda yaşanan bu tür şiddet olaylarının arka planında birden fazla faktörün etkili olduğu değerlendirilmektedir. Öncelikle, eğitim kurumlarında fiziksel güvenlik önlemlerinin yeterliliği ciddi bir tartışma konusudur. Giriş-çıkış kontrollerinin etkinliği, güvenlik personeli uygulamaları, kamera sistemleri ve diğer koruyucu önlemlerin ülke genelinde eşit ve yeterli düzeyde uygulanıp uygulanmadığı belirsizdir. Bu durum, okullar arasında güvenlik açısından ciddi farklılıklar doğurmakta ve okulların güvenlik riskini artırmaktadır.

Kahramanmaraş'ta yaşanan olayda güvenlik kameraları düzgün çalışmamıştır. Yaşanan olayda birkaç saniyelik görüntünün ardından görüntüler kesilmiştir. Çocuk ilk eylemini gerçekleştirdikten sonra silah seslerini duyan okul yönetimi, elektrik trafosunda bir patlama olduğunu düşünerek sigortaları kapatmıştır. Sigortalar kapandığı için elektrikler ve dolayısıyla kameralar kesilmiştir. Normal şartlarda kamera sistemlerinde bulunması gereken kesintisiz güç kaynağı bu okulun sistemlerinde bulunmamaktadır. Çünkü okul yönetimi Millî Eğitim Bakanlığı'ndan kesintisiz güç kaynağı için düşük bir ödenek talep etmiş ancak bakanlık bu ödeneği vermemiştir.

Olay devam ederken de aileler okula gelmiştir. Olay sürerken 112 aranmış ancak dakikalarca beklenmesine rağmen gelen olmamıştır. Olay sürerken 112'ye ulaşmakta zorlanan vatandaşlar okulun etrafını sarmış ve ailelerin beyanına göre ambulans-polis gelmeden olay yerine gelmişlerdir. Acil durum ekiplerinin yetişememesinden kaynaklı olarak duruma vatandaşlar müdahale etmişlerdir.

Her iki okulun içinde bulunduğu güvenlik zafiyetleri ve olay sonrasında yaşananlar, bakanlığın okullardan gelen taleplere sessiz kalması ve acil durum ekiplerinin koordinasyonsuzluğunun vatandaşı sorumluluk almaya itmesinin yanı sıra çocukların silaha kolaylıkla erişmeleri de üzerinde durulması gereken bir konudur. Çünkü çocukların ateşli silahlara ve kesici aletlere erişiminin kolaylığı, söz konusu olayların gerçekleşmesinde önemli bir faktör olarak öne çıkmaktadır. Özellikle ruhsatsız silah temininin bu kadar kolaylaşması Türkiye'deki asayiş sorununu her geçen gün derinleştirmektedir. Bu durum, sadece eğitim kurumları açısından değil, genel kamu güvenliği açısından da ciddi bir tehdit oluşturmaktadır.

Gençler arasında artan şiddet eğilimleri ve psikososyal sorunlar da dikkate alınması gereken bir diğer boyuttur. Okullarda rehberlik ve psikolojik danışmanlık hizmetlerinin yetersizliği, risk altındaki öğrencilerin erken dönemde tespit edilmesini zorlaştırmakta; bu da potansiyel tehditlere karşı zamanında önlem alınamamasına yol açmaktadır.

Dizi ve gündüz kuşağı programlarındaki şiddet içeriklerinin etkileri de göz ardı edilemez. Mafya temalı diziler, intikam, aile içi çatışma ve psikolojik baskı sahneleriyle dolu yapımlar ile gündüz kuşağı programlarında şiddetin, kavgaların ve sağlıksız ilişki modellerinin rutin hale getirilmesi, gençlerde şiddeti “normal” ve “çözüm yolu” olarak algılamaya yol açmaktadır. Bu tür şiddet meseleleri RTÜK tarafından görmezden gelinirken, iktidarın politikalarına muhalif olan içeriklere karşı yoğun sansür uygulanması, medya denetimindeki çifte standardı açıkça ortaya koymakta ve toplumsal şiddet kültürünün yayılmasına dolaylı olarak katkı sağlamaktadır.

Son yıllarda gençler arasındaki şiddet eylemlerinde gözle görülür bir artış yaşanmaktadır. Bu tür olaylar gençlerin “şiddeti sorun çözme yöntemi” olarak algılamasına yol açmaktadır. Gençler arasında yaşanan olaylar, haliyle okullarda da cereyan etmekte ve eğitim kurumları şiddetin odak noktası haline gelmektedir. Toplumsal şiddet kültürünün sokaklardan okullara sıçraması, akran zorbalığı vakalarının artması ve günlük hayatta karşılaşılan gerilimlerin eğitim kurumlarında patlak vermesi, sorunun sadece eğitim politikalarıyla sınırlı olmadığını; daha geniş bir pencereden ele alınması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Disiplin süreçlerinin etkinliği ve okuldan uzaklaştırılan veya ilişkisi kesilen öğrencilerin izlenmesine yönelik mekanizmalar da bu çerçevede değerlendirilmelidir. Mevcut uygulamaların yetersizliği, bu öğrencilerin eğitim sistemi dışında kaldıktan sonra nasıl takip edildiği ve yeniden entegrasyon süreçlerinin nasıl yürütüldüğü önemli bir inceleme alanı olarak ortaya çıkmaktadır. Ayrıca farklı sosyo-kültürel arka planlara sahip öğrencilerin eğitim sistemine uyumu ve bu süreçte karşılaşılan sorunlar da güvenlik bağlamında ele alınmalıdır.

Öte yandan, Millî Eğitim Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı başta olmak üzere ilgili kurumların uzun yıllardır artan bu şiddet olaylarına karşı aldığı önlemlerin yetersizliği ve etkinliğinin ciddi şekilde sorgulanması gerekmektedir.

Geçmişte yaşanan benzer trajedilerden sonra somut ve kalıcı tedbirlerin alınmadığı, kurumlar arası koordinasyonun yetersiz kaldığı görülmektedir. Ayrıca muhalefet partileri tarafından konuya ilişkin hazırlanan önergeler ve kanun teklifleri de reddedilmektedir. Bu sistematik ihmal ve siyasi irade eksikliği, mevcut iktidarın eğitim ve güvenlik politikalarındaki zafiyetlerini gözler önüne sermekte ve benzer olayların tekrarlanmasına yol açmaktadır. Okul

müdürlerinin önceden savcılığa başvurmasına rağmen gerekli tedbirlerin alınmaması gibi örnekler önleyici mekanizmaların çöktüğünü açıkça ortaya koymaktadır.

Yine diğer taraftan Türkiye Büyük Millet Meclisi gündeminde yer alan ve kamuoyunda “torba yasa” olarak anılan kanun teklifi içerisinde; doğum iznine ilişkin düzenlemeler ile sosyal medya ve oyun platformlarına yönelik sınırlayıcı hükümler birlikte ele alınmaktadır. Ancak birbirinden mahiyet, kapsam ve etki alanı itibarıyla son derece farklı bu düzenlemelerin aynı teklif içerisinde değerlendirilmesi, yasama tekniği bakımından ciddi sakıncalar doğurmaktadır.

Nitekim söz konusu teklifin görüşmeleri sırasında sosyal medya ve dijital platformlara ilişkin düzenlemelerin, ailenin, çocukların ve gençlerin korunması gibi son derece hassas ve çok boyutlu bir alanı ilgilendirmesine rağmen, kapsamlı bir etki analizi yapılmaksızın, uzman görüşlerine yeterince başvurulmaksızın ve konuya özgü müstakil bir kanun çalışması yürütülmesi yönündeki öneriler dikkate alınmaksızın, genel ve yüzeysel değerlendirmelerle geçirildiği görülmüştür.

Teklif kapsamında yer alan 15 yaş altı bireylere yönelik sosyal medya kullanımının yasaklanmasına ilişkin yaklaşım; Anayasa ile güvence altına alınan ifade özgürlüğü ile maddi ve manevi varlığın geliştirilmesi hakları bakımından ciddi tartışmaları beraberinde getirmektedir. Bu noktada Anayasa'nın 14'üncü maddesinde açıkça ifade edildiği üzere temel hak ve hürriyetlerin ortadan kaldırılmasına veya ölçsüz biçimde sınırlandırılmasına yol açabilecek yorum ve uygulamalardan kaçınılması esastır. Devlete yüklenen koruma ödevi, hak ve özgürlüklerin özünü zedeleyecek nitelikte bir müdahale yetkisi olarak değerlendirilemez.

Ayrıca dijital mecralarda çocukların korunması amacına yönelik olarak yalnızca yasaklayıcı tedbirlere başvurulması; uzun vadede sorunların çözümüne katkı sunmamakta, aksine daha derin ve kontrolsüz alanların oluşmasına zemin hazırlamaktadır. Bu çerçevede ebeveynlere yönelik dijital okuryazarlık eğitimlerinin yaygınlaştırılması, yaşa uygun içerik denetim mekanizmalarının geliştirilmesi ve platform bazlı sorumlulukların netleştirilmesi gibi yapısal önlemler hayata geçirilmeden getirilen sınırlamalar, eksik ve yetersiz kalacaktır. İktidarın eleştirel görüşlere karşı tavrı, Türk gençlerinin gelişim sürecinde kendilerini ifade etmek hususunda sahip olmaları gereken hürriyete de zarar vermektedir. Bu zararın ortadan kaldırılarak gençlere kendilerini ifade edecekleri alanlar bırakılmalı, yasakların gençleri korumayla sınırlı kalmayıp onların gelişimine engel olmasının önüne geçilmelidir. Aksi halde Türkiye'nin geleceği inşa etmek noktasındaki tasavvuru sekteye uğrayacaktır.

Bu itibarla söz konusu düzenlemelerin Türkiye Büyük Millet Meclisi bünyesinde başta Dijital Mecralar Komisyonu ile Adalet Komisyonu olmak üzere ilgili ihtisas komisyonlarında kapsamlı şekilde ele alınması, uzman görüşleri ve paydaş katkılarıyla olgunlaştırılması

gerekmektedir. Ancak iktidar partisi tarafından bu yöndeki öneriler reddedilmiş; konunun bürokratik görüşmelerle yeterince değerlendirildiği ve Meclis'in bu kapsamla yetinmesi gerektiği yönünde bir yaklaşım benimsenmiştir. Bu tutum, milli iradenin tecelligâhı olan Gazi Meclis'in rolünü ve itibarını zedelemekte; böylesine hassas bir meselenin yüzeysel bir değerlendirmeye sınırlandırıldığını açıkça ortaya koymaktadır. Oysa ki bu mesele günlük siyasi tartışmaların ötesinde, toplumsal yapıyı, aile kurumunu ve gelecek nesilleri doğrudan ilgilendiren çok boyutlu bir politika alanıdır.

Şu açıktır ki sosyal medya ve dijital platformlara yönelik düzenlemelerin, tüm paydaşların katılımıyla, bilimsel veriler ve uzman görüşleri ışığında, ilgili ihtisas komisyonlarında etraflıca değerlendirilmesi ve müstakil bir kanun teklifi olarak ele alınması gerekmektedir. Mevcut yaklaşım ise bu gereklilikleri karşılamaktan uzak olup, yasama sürecinin niteliğini zedeleyen bir görünüm arz etmektedir. Söz konusu düzenlemelerin tüm yönleriyle incelenmesi, yasama sürecindeki eksiklik ve aksaklıkların ortaya konulması ve gerekli tedbirlerin belirlenmesi zorunluluk arz etmektedir.

Tüm bu hususlar birlikte değerlendirildiğinde; eğitim kurumlarında artan şiddet olaylarının nedenlerinin bütüncül bir yaklaşımla ele alınması, güvenlik zafiyetlerinin tespit edilmesi, risk faktörlerinin analiz edilmesi ve kalıcı çözüm yollarının geliştirilmesi büyük önem arz etmektedir. Bu çerçevede, okul güvenliği, silah erişimi, gençlerdeki psikososyal riskler, disiplin ve izleme mekanizmaları, sokaklardaki şiddet kültürü, iktidarın gençler üzerindeki baskı politikaları, medya ve dizi sektöründeki şiddet normalleşmesi ile kurumsal sorumlulukların ayrıntılı biçimde incelenmesi, benzer olayların tekrarının önlenmesi ve konunun tüm boyutlarıyla ele alınacağı müstakil bir kanun teklifi süreci ile yasama mercii aracılığıyla neticelendirilmesine yönelik gerekli çalışmaların yapılması amacıyla tüm tedbirlerin belirlenmesi için Meclis Araştırması açılması zaruri hale gelmiştir.

ARAŞTIRMA ÖNERGESİ ÖZET METNİ

Son yıllarda Türkiye'de eğitim kurumlarında silahlı ve bıçaklı şiddet olaylarında belirgin bir artış yaşanmakta, okullar güvenli ortam niteliğini kaybederek öğrenciler, öğretmenler ve personel için ciddi güvenlik riski taşıyan yerler haline gelmektedir. Bu yapısal sorunun en çarpıcı örnekleri, 14 Nisan 2026'da Şanlıurfa Siverek Ahmet Koyuncu Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nde eski bir öğrenci tarafından gerçekleştirilen silahlı saldırı ile 15 Nisan 2026'da Kahramanmaraş Onikişubat Ayser Çalık Ortaokulu'nda bir öğrenci tarafından düzenlenen ve çok sayıda öğrenci ile bir öğretmenin hayatını kaybettiği ağır silahlı saldırıdır.

Kahramanmaraş olayında failin daha önceki okul yönetimi tarafından içine kapanık, agresif ve riskli davranışları tespit edilmiş, aileye uyarı yapılmış ve psikoloğa yönlendirilmiştir. Ancak dönem ortasında yönetim ve öğretmen değişikliği sonrası önleyici tedbirler (üst arama vb.) gevşemiş, velilerin önceden dile getirdiği güvenlik görevlisi talebi "bütçe yetersizliği" ve "mevzuata aykırılık" gerekçeleriyle reddedilmiştir. Kamera sistemlerinin kesintisiz güç kaynağı olmaması nedeniyle elektrik kesilince tamamen devre dışı kaldığı, 112 acil çağrılarının zamanında yanıtlanamadığı ve ekipler gelene kadar vatandaşların müdahale etmek zorunda kaldığı vurgulanmaktadır. Her iki olayda da çocukların ateşli silahlara kolay erişimi, güvenlik önlemlerindeki yetersizlikler ve idari zafiyetler açıkça ortaya çıkmıştır.

Gerekcede rehberlik ve psikolojik danışmanlık hizmetlerinin yetersizliği, risk altındaki öğrencilerin erken tespit edilememesi, disiplin süreçlerinin etkin olmaması, okuldan uzaklaştırılan öğrencilerin takibindeki zayıflıklar, toplumsal şiddet kültürünün okullara sıçraması, akran zorbalığı ve gençler arasındaki şiddet eğiliminin artması gibi sorunlar detaylıca ele alınmaktadır. Medya boyutunda mafya temalı diziler ile gündüz kuşağı programlarındaki şiddet içeriklerinin gençlerde şiddeti normalleştirme etkisi, RTÜK'teki çifte standartlar ve iktidarın muhalif içeriklere karşı uyguladığı yoğun sansür sert biçimde eleştirilmektedir.

Kurumsal açıdan Milli Eğitim Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı'nın artan şiddet olaylarına rağmen yeterli ve kalıcı önlemler alamaması, kurumlar arası koordinasyon eksikliği, geçmiş trajedilerden ders çıkarılmaması ve muhalefet önergelerinin reddedilmesi eleştirilmekte; okul yönetimlerindeki sık değişikliklerin güvenlik farkındalığını azalttığı belirtilmektedir.

Ayrıca TBMM gündemindeki torba yasa içinde sosyal medya ve dijital platform düzenlemelerinin bir arada ele alınmasının yasama tekniğine aykırı olduğu, 15 yaş altı sosyal medya yasağının Anayasa'daki ifade özgürlüğü ve maddi-manevi gelişim haklarını zedeleyebileceği ifade edilerek, yasaklayıcı yaklaşımlar yerine ebeveyn eğitimi, yaşa uygun denetim ve yapısal çözümlerin tercih edilmesi gerektiği vurgulanmakta; konunun müstakil bir kanun teklifiyle ve ilgili komisyonlarda kapsamlı şekilde tartışılması gerektiği belirtilmektedir.

Tüm bu nedenlerle eğitim kurumlarındaki şiddet olaylarının nedenleri, güvenlik zafiyetleri, silah erişimi, psikososyal risk faktörleri, medya etkisi ve kurumsal sorumlulukların bütüncül bir yaklaşımla araştırılması, benzer olayların önlenmesi ve müstakil bir kanun teklifiyle kalıcı çözümler üretilmesi amacıyla Meclis Araştırma Komisyonu kurulması zaruri görülmektedir.